

ת"פ 43622/08/14 - מדינת ישראל נגד בוריס לייטנס

בית משפט השלום באילת

25 פברואר 2015

ת"פ 43622-08-14 מדינת ישראל נ' לייטנס

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד איציק אלפסישלוחת תביעות אילת

נגד

הנאשם:

בוריס לייטנס ע"י ב"כ עו"ד יעל דארביסנגוריה ציבורית

הכרעת דין

הנני להודיע כי מצאתי לזכות את הנאשם מעבירת קשירת קשר לביצוע פשע ולהרשיעו בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, גניבה ושיבוש מהלכי משפט.

האישום ותשובת הנאשם

1. הנאשם הועמד לדין, בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה לפי סעיפים 406(ב) + 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

2. בהתאם לכתב האישום (המתוקן), במועדים הרלוונטיים, הנאשם ודניאל מקרובסקי (להלן: "**דניאל**") קשרו קשר להתפרץ לדירות מגורים, לגנוב רכוש ולהחביאו בביתו של דניאל עד למכירתו. בתאריך 25.8.2014 בשעה 4:00 בקירוב, הגיע הנאשם לביתו של דניאל והחליף את בגדיו לבגדים כהים ויצא מביתו. לאחר מכן, בשעה שאינה ידועה במדויק, התפרץ הנאשם לביתה של גב' אסתר בן-שטרית (להלן: "**המתלוננת**") באילת, בכך שהזיז בכוח את דלת הסלון, שהייתה סגורה אך לא נעולה ונכנס פנימה בכוונה לגנוב. הנאשם חבש כובע והסתיר פניו באמצעות פריט לבוש. הנאשם נכנס לחדר השינה של המתלוננת, זחל מתחת למיטתה ונטל מהשידה הסמוכה למיטה 3 טלפונים ניידים: מכשיר איפון 5 ושני מכשירי גלאקסי 5, וזחל חזרה אל מחוץ לחדר. הנאשם נטל מסלון הבית קונסולת משחק מסוג "סוני פלייסטיישן" (להלן: "**הרכוש הגנוב**"). הנאשם יצא מביתה של המתלוננת וחזר לביתו של דניאל, שם הטמין את הרכוש הגנוב ולאחר מכן יצאו השניים מהבית. הנאשם הגיע לביתו של אחר, שם נעצר. בחיפוש שנערך בביתו של דניאל, נתפס הרכוש הגנוב.

בתאריך 26.8.2014, עת ישבו הנאשם ודניאל בבית המעצר באילת, כל אחד בתאו, איים הנאשם על

דניאל באומרו: "תיקח את התיק על עצמך כי ישבתי כבר"; וכן: "אם לא תיקח את התיק יזיינו אותך", וזאת על מנת להניעו למסור הודעת שקר בחקירתו.

3. הנאשם, באמצעות באת-כוחו, כפר במיוחס לו בכתב האישום.

הנאשם טען כי לא קָשַׁר קָשַׁר, לא הגיע לביתה של המתלוננת ולא ביצע את המיוחס לו. נמסר כי אין בידי הנאשם להציג טענת אליבי. הנאשם אישר כי באותו הלילה הגיע לביתו של דניאל, משום שביקש לצאת עמו לבילוי.

הנאשם אישר כי שהה בתא המעצר בקרבת תאו של דניאל, אך הכחיש כי איים עליו או השמיע דברים העולים לכדי עבירה.

תמצית פרשת התביעה

4. התביעה עתרה להרשעת הנאשם על בסיס המסכת הראייתית שהוצגה לבית המשפט. מטעם התביעה העידו שבעה עדים. להלן עיקרי הדברים:

4.1 המתלוננת מסרה בעדותה כי בליל ה- 25.8.2014 לנה בחדר השינה שבקומה העליונה בביתה. מלבדה ישנו בבית שני בניה, תאומים מתחת לגיל 14, וחבר שלהם. בן אחד לן עמה בחדר השינה ובנה השני ישן עם החבר בחדר סמוך. המתלוננת סיפרה כי באותו מועד, חלון ההזזה ביציאה מסלון ביתה לא היה תקין ולכן לא ניתן היה לנעול אותו. לפיכך, טרם לכתה לישון, היא הצמידה כורסאות לאותו חלון כדי לחסום את המעבר, על אף שלא היה בכך כדי למנוע כניסה לבית. המתלוננת מסרה כי בסביבות השעה 3:30 לפנות בוקר, שמעה רעש של הזזת דבר מה. המתלוננת המשיכה לישון ובשעה 4:00 בקירוב התעוררה שוב כשהבחינה באדם רזה וצנום, זוחל לכיוון מיטתה, עובר תחתיה עד לשידה הסמוכה, ומשם נוטל לידיו את מכשירי הטלפון, שהיו מונחים עליה. לאחר מכן, שב הפורץ בזחילה לדלת החדר, נעמד וירד במדרגות. המתלוננת לא הצליחה לראות את פניו של הפורץ. לאחר צאתו, המתלוננת יצאה מביתה וביקשה מדייר המתגורר ביחידת דיור סמוכה שיעזיק עזרה. כעבור מספר שעות, זומנה המתלוננת לתחנת המשטרה, שם זיהתה את הרכוש שנגנב מביתה: 3 טלפונים ומכשיר סוני פלייסטיישן. המתלוננת זיהתה את הטלפון שלה לפי תמונת בעלה שעל גבי המסך, ילדיה זיהו את מכשירי הטלפון שלהם לפי קוד הנעילה. המשטרה השיבה את הרכוש הגנוב למתלוננת.

4.2 דניאל מסר בעדותו כי הכיר את הנאשם לפני כשלוש שנים ומאז הם בקשר. הנאשם השאיר בדירתו של דניאל פרטי לבוש, היות ומדי פעם לן אצלו, או אצל חברים אחרים, כשלא היה לו היכן לגור. דניאל ציין כי בעל הדירה, שהינו גם מעסיקו, אסר עליו לארח את הנאשם בדירה.

דניאל העיד כי בליל אירוע כתב האישום, בשעה 2:00 בקירוב, הגיע הנאשם לדירתו, וכהרגלו נכנס דרך החלון. הנאשם החליף את לבושו לבגדים שחורים, שהשאיר בדירתו, ויצא כעבור כ-20 דקות. לדבריו, בשעה 04:30 לערך, שב הנאשם לדירתו והפעם נשא עמו תיק. דניאל הקיץ משנתו ואמר לנאשם שאסור לו להישאר, מהחשש שמעבדו יפטר אותו. השניים יצאו במונית לרח' ששת הימים ומשם הלך הנאשם לחבר אחר בשם אלכס. עם שובו של דניאל לדירתו, נתקל בשוטרים שהמתינו במקום. דניאל התיר לשוטרים לערוך חיפוש בביתו, במהלכו נמצא הרכוש הגנוב: שלושה טלפונים ומכשיר פלייסטיישן; בנוסף, נלקח רכוש השייך לדניאל. דניאל סיפר כי במהלך חקירתו במשטרה הוצג לו סרטון והוא זיהה את הנאשם בבירור, לפי הבגדים שהחליף בדירתו, התיק שנשא עמו, מבנה גופו והליכתו. דניאל סיפר כי לאחר שנעצר, הוחזק בבית המעצר באילת, שם פנה אליו הנאשם, בצעקות בשפה הרוסית, ואמר לו לקחת על עצמו את התיק, מפני שהוא עצמו ישב בתיק קודם. דניאל הסביר כי הנאשם חשש שישלח למאסר ממושך, בגלל מאסר על תנאי שנגזר עליו בהליך אחר. דניאל סיפר כי סירב לבקשת הנאשם והשיב לו שהוא לא יגיד סתם דברים. לטענתו, בהיותו המעצר, הוא היה נתון לאיומים מצד עצירים ממוצא רוסי. דניאל אישר בחקירתו הנגדית, כי בעקבות האירוע המתואר, הוא עצמו הורשע בשל כך שלא שלח דיווח למשטרה שהנאשם עומד לפרוץ ובגין החזקת רכוש גנוב בביתו ונגזרו עליו חודשיים במאסר. בלי קשר, אישר דניאל כי בעברו, במהלך השירות הצבאי, ריצה עונשי מאסר בכלא צבאי בגין עבירות עריקות וסמים.

4.3 אלכסנדר קלימוב (להלן: "**אלכס**") הכיר את הנאשם במסגרת עבודתם כשלוש שנים עובר למועד מסירת עדותו. לדבריו, באותו הערב, הגיע הנאשם לדירתו בסביבות השעה 21:00 או 22:00. אלכס הלך לישון ובשעת חצות לערך שמע את הטלוויזיה פועלת. אלכס לא ידע לומר מה עשה הנאשם בזמן הוא עצמו ישן, אך ציין כי הטלוויזיה לא פעלה בלילה שכן שנתו קלה. אלכס ראה את הנאשם בביתו למחרת בשעה 8:00 בבוקר, בבואו לפתוח את הדלת לשוטרים שהגיעו לדירתו. אלכס ציין כי מספר ימים לאחר שהנאשם נעצר, הוא אפשר למשטרה להיכנס לסלון דירתו כדי לקחת כובע שהיה מונח שם, ליד הטלוויזיה. לדבריו, מדובר בכובע נפוץ אותו רכש בטיילת כחודש וחצי קודם לכן.

4.4 ולדימיר מורדסון (להלן: "**ולדימיר**"), קצין בילוש, הגיע ביום 25.8.2014 לביתו של אלכס, עת שהו במקום הנאשם ואלכס. ולדימיר מסר כי הנאשם לבש חולצה שחורה מכופתרת ומכנסי ג'ינס כחול כהה. במקום בוצע חיפוש בהסכמה, אך לא נמצא הרכוש הגנוב. השניים נעצרו. ולדימיר מסר כי בצפייה בסרטון מצלמת האבטחה מבית המתלוננת נראה אדם לבוש בגדים ארוכים כשעל ראשו כובע עם סמל מרובע זוהר. בנוסף, ציין כי לאחר שצפה בתיעוד חקירתו של הנאשם, שם ליבו לכך שהנאשם לבש בעת מעצרו את אותם בגדים שנראו בסרט האבטחה מבית המתלוננת, והעלה את הדברים על גבי מזכר.

4.5 ארז רומי (להלן: "**ארז**"), בלש במשטרת אילת, הגיע לביתו של דניאל במועד האירוע, לאחר שצפה בסרטון מצלמת האבטחה מבית המתלוננת (**ת/1**). לדבריו, בסרטון ראה אדם עם כובע מסוג ברט, אותו זהה כ"בוריס", על סמך מפגש עמו ועם אחרים ביום שקדם לאירוע, במהלך

עבודתו. ארז מסר כי זהה את הנאשם לפי הסמל המרובע שעל הכובע שחבש לראשו. בחיפוש בדירתו של דניאל, נמצאו פריטים שונים בחדר של השותף לדירה. לדבריו, דניאל אמר לו כי מדובר בפריטים ששייכים לנאשם. בשלב מאוחר, ניגש ארז לאלכס כדי לקחת את הכובע מדירתו. לדבריו, אלכס אמר לו שמדובר בכובע של בוריס והוסיף כי מדובר בכובע זול שכל אחד מהם רכש לעצמו כובע זהה, ימים ספורים קודם לאותו היום. ארז זיהה בסרטון האבטחה מבית המתלוננת את הנאשם, כאשר הכובע עם הסמל המדובר על ראשו ובידו תיק. ארז ציין כי הוא מזהה את הנאשם גם לפי מבנה גופו וסגנון הליכתו, כפי שהספיק להכיר. ארז הצביע בעדותו על תמונת הכובע (ת/5) והכובע עצמו (ת/6), ככובעו של הנאשם. בנוסף, הוגשו דו"חות החיפוש בביתו של דניאל ביום 25.8.2014 בו השתתף (ת/7), שם נתפס הרכוש הגנוב ופריטים נוספים וחיפוש מיום 27.8.2014 (ת/8), במהלכו נתפסו פרטי הלבשה: מכנס כחול כהה, חולצה שחורה עם שרוולים ארוכים וחולצה שחורה אפורה ממותג אדידס.

4.6 נמרוד גומס (להלן: "נמרוד"), בלש במשטרת אילת, השתתף בחיפוש בביתו של דניאל, ומילא דו"ח פעולה מיום 27.8.2014 (ת/2) בו ציין פרטי לבוש שנתפסו.

4.7 שחר הגלילי (להלן: "שחר"), אשר חקר את זירת אירוע, מסר כי הגיע לבית המתלוננת וזו ספרה לו כי התעוררה למראה אדם, כשהוא זוחל על רצפת חדר השינה שלה, עובר מתחת למיטתה, ולוקח מכשירי טלפון שלה. שחר צילם את הבית וזיהה טביעות אצבע על החלון. העד הציג לוח צילומים (ת/3) ודו"ח בדיקת מז"פ מיום 25.8.2014 (ת/4) בו תיאר את נסיבות האירוע כפי שמסרה המתלוננת.

5. בנוסף, הגישה המאשימה, בין היתר, הודעות שנגבו מהנאשם במשטרה, בכולן הכחיש את המעשים המיוחסים לו; דו"ח עימות בין הנאשם לבין דניאל מיום 26.8.2014; דו"חות חיפוש בביתו של דניאל ודו"חות פעולה ומזכרים שנערכו על ידי השוטרים.

תמצית פרשת ההגנה

6. מטעם ההגנה נשמעה עדות הנאשם, אשר גרס כי בחצות הלילה של ה- 25.8.2014 הוא התקשר לדניאל באמצעות הטלפון של אלכס, מדירתו של אלכס, שם שהה משעות הצהריים, ושוחח עמו על יציאה לבילוי. בסביבות השעה 01:20 הוא הגיע לדירתו של דניאל, אך דניאל לא היה מעוניין לצאת מפני שהיה עליו לקום מוקדם למחרת היום. לכן, כך מסר הנאשם, בשעה 02:00 לערך, יצא לבדו מדירתו של דניאל, הסתובב באזור הטיילת ובמועדונים שבמרכז התיירות באילת, שם בילה, שתי ורקד, ובסביבות השעה 04:00 הגיע לדירת חברו אלכס ולן אצלו עד לבוא השוטרים בשעה 07:00-08:00 בבוקר. הנאשם הכחיש כי נכנס לדירה של דניאל דרך החלון, החליף שם את בגדיו ובהמשך הלילה נסעו יחדיו במונית. הנאשם שלל כי חבש כובע לראשו. הנאשם ציין כי בשיחתו עם דניאל בתא המעצר הוא איחל הצלחה והכחיש כי איים עליו או ניסה לשכנעו למסור גרסה שקרית.

גדר המחלוקת

7. המאשימה עתרה להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, בהסתמך על המסכת הראייתית שהוצגה לבית המשפט. המאשימה ביקשה לתן אמון מלא בעדי התביעה וטענה כי אין לתן אמון בטענת הנאשם, לפיה שהה במתחם התיירות במועד האירוע. נטען כי עדותו של דניאל, אשר לשיטת המאשימה הינו שותפו של הנאשם לדבר עבירה, הייתה מהימנה והוא זיהה את הנאשם, חברו מזה שלוש שנים, כמי שמופיע בסרטון האבטחה מביתה של המתלוננת ועדותו עלתה בקנה אחד עם עדותם של יתר עדי התביעה. עוד ביקשה המאשימה לקבל את גרסתו של דניאל לעניין דברי הנאשם, שהופנו אליו, בשהותם במעצר.

ההגנה לא חלקה כי ביום 25.8.2015 ארעה פריצה לביתה של המתלוננת, משם נגנב רכוש כפי המצוין בכתב האישום, אשר נתפס מאוחר יותר בביתו של דניאל וזוהה על ידי המתלוננת וילדיה. עם זאת, נטען כי אין בסיס ראייתי מספק למסקנה כי הנאשם הוא זה שביצע את מעשי הפריצה והגניבה. נטען כי דניאל הפנה אצבע מאשימה כלפי הנאשם, כאמצעי של מגננה, על מנת להסיר מעצמו כל אחריות לביצוע המעשים, ועל כן מדובר בעד שיש לו אינטרס מובהק בהרשעת הנאשם. נטען כי אין די במכלול הראיות, לרבות סרטוני האבטחה והכובע כפרט לבוש ייחודי, לצד העדויות שנשמעו, כדי לקבוע את אשמו של הנאשם. ב"כ הנאשם ביקשה לתן אמון בגרסת הנאשם, הן ביחס לאירועי הלילה והן ביחס לדבריו לדניאל בבית המעצר, ולזכותו מכל עבירה.

דין ומסקנות

8. במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת והשקר שנתגלו במהלך הדיון בקרב העדים ובכללם הנאשם, שוכנעתי שהמאשימה הניחה מסה ראייתית מספקת, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, בכל הנוגע לעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, גניבה ושיבוש מהלכי משפט. משהגעתי למסקנה זו, משמעותה כי מצאתי את עדותו של הנאשם ככזו שלא ניתן לתת בה אמון.

לא נעלם מעיני כי מרביתה של המסכת הראייתית שהוצגה בפני בית המשפט הינה נסיבתית. כידוע, "הכלל הוא כי אם האפשרות להסיק ממכלול הראיות קיומן של עובדות שאין בהן אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומן של עובדות שיש בהן אשמת הנאשם, הרי שיש להרשיע את הנאשם. זאת משום שבמצב כזה לא נותר כל ספק סביר באשמתו. הראיות הנסיבתיות עשויות להביא למסקנה המרשיעה בדרך האלימינציה של פירושים המתיישבים עם חפות הנאשם. כנגד הראיות המצביעות על אשמת הנאשם, על בית המשפט לשקול - על-פי מבחני ההיגיון וניסיון החיים היפותזות סבירות המתיישבות עם חפותו של הנאשם. הנאשם יורשע רק אם המסקנה המרשיעה הינה המסקנה ההגיונית היחידה" (ראו: עמוד 5

ע"פ 6096/94 מנצור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 732; ע"פ 3974/92 מוריס אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565, 570; ע"פ 543/79 נגר ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 140; ע"פ 728/84 שמעון חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 617, 620.

ראו ע"פ 8823/12 דור שבתאי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22.12.2009) שם נקבע:

"הראיה הנסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה, בכך שהיא 'אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות השנויות במחלוקת, כי אם מוכיחה קיומה של נסיבה שעל פיה ניתן להסיק דבר קיומה של העובדה אשר הוכחתה נדרשת' ... עם זאת, נקבע לא אחת, כי אין בשוני זה כדי למנוע מבית המשפט להרשיע נאשם על בסיסן של ראיות נסיבתיות בלבד, ובמובן זה אין להבחין בין כוחן הראייתי של ראיות ישירות לבין כוחן של ראיות נסיבתיות, להוכחת אשמתו של הנאשם. הרשעה על-פי ראיות נסיבתיות, תתאפשר אף אם כל אחת מן הראיות הנסיבתיות, כשלעצמה, אינה מספיקה לצורך הרשעה, ובלבד שמשקלן המצטבר של הראיות אינו מותיר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם (ע"פ 60/12 עמר נ' מדינת ישראל, בפסקה 28 (7.11.2012); ע"פ 5460/12 רחמים נ' מדינת ישראל, בפסקה 32 (1.5.2013)). לצורך הרשעה, יש הכרח כי המסקנה המפלילה תהיה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, וזאת לאחר בחינת מכלול הראיות באספקלריית ניסיון החיים והשכל הישר. היה ויעלה בידי הנאשם להצביע על גרסה עובדתית חלופית, המתיישבת עם הראיות הנסיבתיות שהובאו בפני בית המשפט, יהיה די בכך לשם זיכויו של הנאשם מהאשמה המיוחסת לו ... יש להדגיש, בהקשר זה, כי אין די בהעלאת הסבר חלופי תיאורטי ודחוק, שאין לו אחיזה ממשית בחומר הראיות, ועל הנאשם להצביע על 'תרחיש חלופי...מבוסס וסביר דיו' (ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (1.12.2004))."

כאמור, המאשימה נושאת על שכמה את הנטל להניח מסה ראייתית שבכוחה לשכנע באשמת הנאשם מעבר לספק הסביר. ודוקו, מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי אינה ודאות מוחלטת, אלא שכנוע מעל לספק סביר. ספק סביר מתקיים, כאשר ניתן להסיק מחומר הראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שהסתברותה "אינה אפסית אלא סובסטנטיבית" (ע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' אמיל רוימי, פ"ד מד(3) 465). "בית-המשפט בוחן את הראיות שהובאו בפניו בפועל ולא ראיות שניתן היה להגיש, ולא הוגשו, מסיבה זו או אחרת. אין המשיבה מחויבת להשיג את כל הראיות, ואף לא את הראיות הטובות ביותר. הבחינה מתרכזת בבדיקת החומר ואם די בו כדי לבסס את ההרשעה במידה הנדרשת בפלילים" (ע"פ 5391/07 כהן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007)).

המסכת הראייתית

9. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את הראיות, סבורני כי מן הראוי לתן אמון בעדות של דניאל, וזאת גם לאחר שהזהרתי עצמי כי במרבית הסוגיות הדורשות הכרעה, היא נסמכת בעיקר על עדותו

היחידה. כידוע, "אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית-המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה - די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים. זאת, בכפוף לחריגים הקובעים דרישה של "תוספת" לאותה עדות יחידה, אם מכוח הוראה חקוקה ואם מכוחה של ההלכה הפסוקה. הכלל הוא: "... מקום בו לא קבע המחוקק הסדר ספציפי, אין מניעה פורמלית להרשעתו של אדם על יסוד עדותו של עד יחיד" (ראו: כב' השופט קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, מהדורה תש"ע-2009, עמ' 470). עם זאת, על בית המשפט לבחון את העדות היחידה בקפידה יתרה ולהזהיר עצמו כי עדות יחידה בפניו (ראו שם, בעמ' 471).

10. עדותו של דניאל, כך בבית המשפט, הייתה עקבית, אותנטית וקוהרנטית והותירה רושם חיובי ומהימן מראשיתה ועד אחריתה. עדותו נותרה איתנה גם במהלך חקירתה הנגדית וחלקים מגרסתו חוזקו אף מדברי הנאשם בעדותו. דניאל מסר כי היכרותו את הנאשם נמשכת מזה כ-3 שנים וציין כי הנאשם נהג ללון בדירתו מדי פעם, אך הדבר לא נמשך נוכח התנגדות מעסיקו, שהינו גם בעל הדירה, לכך שהנאשם ילון אצלו (עמ' 7 ו-11 לפרו'). יש לציין כי אף הנאשם מסר בעדותו כי חברותו עם דניאל נמשכת כ-3 שנים ומדי פעם התגורר אצלו בדירה, בייחוד מאז שחזר לעיר אילת לאחרונה, אך בעל הדירה התנגד לשהותו במקום (עמ' 48 לפרו'). דניאל ציין כי באותו הלילה חזר מעבודתו בשעה מאוחרת והלך לישון. לדבריו, הנאשם נכנס לדירתו בסביבות השעה 02:00 דרך החלון, העיר אותו, החליף את בגדיו לבגדים שחורים ויצא מהדירה. כאמור בהמשך אותו לילה, כך לגרסתו של דניאל, שמצאתי לתת בה אמון, שב הנאשם לדירתו בשעה 04:00 בקירוב, ונוכח חששו מבעל הבית יצא עם הנאשם מהדירה. השניים נסעו במונית ודרכיהם נפרדו ברחוב ששת הימים. דניאל מסר בעדותו כי זיהה את הנאשם כמי שמופיע בסרטון האבטחה (ת/1), וזאת לפי הבגדים שלבש, שהם אותם הבגדים שהנאשם החליף בדירתו טרם צאתו והתיק שנצפה בידו (עמ' 8, 11, 12 ו-15 לפרו'). דניאל לא זיהה את פניו של הנאשם בסרטון, אך ציין כי מלבד הבגדים והתיק זיהה את מבנה גופו ודרך הליכתו בדמות המופיעה בסרטון. דניאל מסר כי עם שובו לדירתו, לאחר שליווה את הנאשם במונית לרחוב ששת הימים, פגש בשוטרים שהמתינו לו מחוץ לדירתו ונעתר לבקשתם לבצע חיפוש בדירתו. בחיפוש בחדרו של שותפו לדירה, אשר לא שהה אותה עת בבית, נמצא הרכוש הגנוב שהביא עמו הנאשם, ונלקחו פריטים נוספים אשר לטענת דניאל שייכים לו. בעניין זה יש לציין כי הרכוש הגנוב שנמצא בדירה (ר' דו"ח החיפוש, ת/7), זוהה בהמשך אותו הלילה כאותם טלפונים ומכשיר פלייסטיישן אשר נגנבו מדירתה של המתלוננת, ועל כך למעשה אין חולק.

בעניין זה אציין כי השוטר ארז מסר בעדותו, ולא נסתר, כי בחיפוש שבוצע בדירתו של דניאל, מסר דניאל שמדובר ברכוש ששייך לנאשם (עמ' 28 לפרו').

דניאל בעדותו לא הסתיר את רקעו הפלילי הכולל הרשעות בעבירות סמים ועריקות, אותן ביצע במהלך שירותו הצבאי. לא מצאתי בעברו הפלילי של הנאשם כדי לפגום במהימנותו או בכנות דבריו. התרשמתי מהעד כמי שמנהל אורח חיים נורמטיבי והאמת הייתה שגורה בפיו. דניאל אישר כי לקח אחריות בגין חלקו באירוע נשוא הליך זה, והורשע על בסיס הודאתו בקבלת נכסים שהושגו בפשע ומתן

אמצעים לביצועו, והוא נידון למאסר בפועל למשך חודשיים.

כמו כן, מקובלת עליי עדותו כי בעת מעצרו באותו הלילה פגש בנאשם, אשר אמר לו בשפה הרוסית לקחת על עצמו את התיק בגלל שהוא עצמו ישב בגין תיק אחר. כשנשאל דניאל האם הוא זוכר בבירור את מילותיו של הנאשם, השיב כי אינו זוכר וכי אינו רוצה לומר סתם אך אלו היו אופי הדברים. מזהירותו של דניאל בהצגת הדברים, ניתן ללמוד כי הנ"ל לא ביקש לטפול על הנאשם אשמת שווא או להפריז במעשיו הפסולים. ללא קשר לכך שהאמירה המיוחסת לנאשם בתא המעצר מהווה בסיס להרשעתו בעבירה של שיבוש הליכי חקירה ומשפט, הרי שיש בהם כדי חיזוק ראיתי נגדו בהיותה התנהגות מפלילה שלאחר מעשה. בעניין זה יש לציין כי דניאל מסר כי מאז אותו אירוע הוא היה נתון לאיומים בכלא מצד "הרוסים" ונזקק להגנה. למרות זאת, שב דניאל על גרסתו בבית המשפט, ולא ניסה להמעיט בחלקו של הנאשם במיוחד לו, חרף האיומים הנטענים כלפיו.

11. מנגד, לא מצאתי לתן אמון בגרסת הנאשם בכל הנוגע למעשיו באותו הלילה, מחוץ לביתם של חבריו. ביחוד לאור כך, שחלקים רבים מגרסתו השתלבו עם האמור בעדויותיהם של דניאל ואלכס ובדרך זו ניתן לשרטט את הלך הדברים שאירעו באותו הלילה. הנאשם אישר בעדותו כי הגיע לדירתו של דניאל בסביבות השעה 02:00 לפנות בוקר, אליו הגיע מדירתו של אלכס. הנאשם מסר, כפי שמסר דניאל בעדותו, כי יצא לבדו מדירתו של דניאל כחצי שעה לאחר הגיעו, היות ודניאל ביקש לישון. הנאשם אישר את העובדה כי בהמשך אותו הלילה הגיע לדירתו של אלכס ולן אצלו עד לבואם של השוטרים בשעות הבוקר. עם זאת, בכל הנוגע למעשיו של הנאשם במהלך השעות 02:00 עד 04:00 לפנות בוקר, לא מצאתי לקבל את גרסתו התמימה של הנאשם, לפיה טייל להנאתו בטיילת של העיר אילת עד לשוב הגלים בסמוך למלון הרודס, והתבונן בים במשך מחצית השעה ואף פגש קבוצת חברים ואחד מהם שלא זכר את שמו נתן לו "בדל של ג'וינט". בהמשך אותו הלילה, כך לגרסת הנאשם, הוא הגיע לבדו למתחם מרכז התיירות באילת, שם בילה בשתייה ובריקודים, בפאב בשם "דרינק פוינט" ובמקום נוסף שאת שמו לא זכר (עמ' 40 לפרו').

ברם, יש לציין כי נגבו מהנאשם לא פחות מ-5 הודעות (11/ת - 15/ת), ואף לא באחת מהן מסר הנאשם שמות מועדונים בהם בילה או את שמו של המכר שפגש לטענתו בטיילת. הנאשם נשאל על כך בבית המשפט והנ"ל מסר כי בחקירתו במשטרה היה בלחץ ולכן לא חשב לספר הכל, אך לאחר שהותו הממושכת במעצר, היה לו זמן לחשוב על הדברים ולפרט יותר על מעשיו באותו הלילה. עם זאת, לא נשמע כל הסבר מדוע נמנע הנאשם מלזמן לעדות את אותו מכר, על מנת שיתמוך בגרסתו, לפיה הם נפגשו באותו הלילה בטיילת באילת.

ניתן להצביע על סתירות שנתגלו בין גרסתו של הנאשם בבית המשפט, עת טען כי הגיע לביתו של דניאל רק פעם אחת וזאת בשעה 02:00 לפנות בוקר לבין גרסתו בהודעתו מיום 25.08.2014 (11/ת), אז מסר בתחילה כי לא הגיע לדירתו של דניאל לפנות בוקר, ובהמשך שינה גרסתו. וכך לשאלה: "איך

אתה מסביר שדניאל אומר שהיום היית אצלו פעמיים בבית?", השיב: "חזרתי מהטיילת זה אולי"; לשאלה "ואני אומר לך שדניאל לקח אותך לאלכס, מה תגובתך?", השיב: "טוב הלכנו ברגל"; לשאלה: "אז כן היית אצל דניאל בבוקר?", השיב: "כן הייתי אצל דניאל בבוקר".

הנאשם מסר בעדותו כי חבר של דניאל ואין לו כל סכסוך עמו, והוא לא הצביע על מניע מצדו להעליל עליו את מעשה הגניבה. כשהתבקש הנאשם להתייחס לעדותו של דניאל מסר: "**אין לי מה להגיד על זה**", ובהמשך אמר כי הדברים אינם נכונים (עמ' 37 לפרו'). כשנשאל מה עמדתו לכך שדניאל זיהה אותו בסרטון האבטחה לפי מבנה גופו והליכתו, השיב: "**אין לי מה להגיד**" (עמ' 46 לפרו').

חיזוק נוסף לגרסתו של דניאל, לפיה הנאשם נהג להשאיר אצלו חפצים אישיים, היות ובעבר לן אצלו, ניתן למצוא גם בעדות הנאשם, עת נשאל על כך שתעודת הזהות שלו נמצאה בחדרו של דניאל, וזה השיב: "**אולי שכחתי אצלו כי גרתי אצלו כמה ימים כשהגעתי לאילת**" (עמ' 39 לפרו'). בהמשך עדותו אישר הנאשם כי נהג ללון מעת לעת בדירתו של דניאל בתקופה ששב לאילת לאחר שחרורו מהמאסר, אך בעל הבית לא הסכים לכך (עמ' 47-48 לפרו').

12. ביום 26.08.2014 בוצע עימות בין דניאל לבין הנאשם (ת/10), במהלכו שב דניאל על גרסתו כי הנאשם הגיע לדירתו בסביבות השעה 02:00, ונכנס דרך החלון, עת הוא עצמו לן במיטתו. דניאל שב וחזר כי הנאשם החזיק בדירתו בגדים, בטרם צאתו באותו הלילה החליף את בגדיו. דניאל ציין כי עם שובו של הנאשם לדירתו בשעה מאוחרת יותר הוא לקח אותו לאזור ששת הימים. הנאשם אישר כי הגיע לדניאל בסביבות השעה 02:00, אך לדבריו נכנס דרך הדלת ולאחר כמחצית השעה יצא מהמקום מבלי שהחליף בגדים. דניאל שב וציין כי הוא מזהה במאה אחוזים את הנאשם כמי שמופיע בסרטון האבטחה שהוצג בפניו.

13. בכל הנוגע לסרטוני האבטחה (ת/1), אציין כי מדובר בראיה חפצית, אשר על פי טיבה מדברת בעד עצמה ומאחר ולא נדרשת בהקשר זה עדות מומחה, יכול בית המשפט, להתרשם ממראה עיניו ולקבוע האם הפורץ המצולם הינו הנאשם, אם לאו (ר' לעניין זה ת"פ (ת"א) 40127/05 **מדינת ישראל נ' אשר אברהם** (ניתן ביום 30.11.2005); ע"פ 414/76 **אוחנה נ' מדינת ישראל** פ"ד לב(1) 295; ע"פ 347/86 **חדד נ' מדינת ישראל** (); ע"פ 2653/98 **יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(4) 529).

צפייה בסרטונים העלתה כי הפורץ מתועד במשך שניות ספורות בלבד, בצאתו מהבית כשכובע לראשו והוא אוחז תיק בידו. איכות הצילום אינה מאפשרת התמקדות בפרטים ייחודיים בחזותו של אותו פורץ, שיבססו כשלעצמם את זיהויו כנאשם, מלבד בגדיו והתיק שנשא. לא עלה בוודאות מצפייה בסרטון מה גובהו של הפורץ או מבנה גופו והאם הינם תואמים לחלוטין את נתוני הפיזיים של הנאשם. נוסף לכך, לא זיהיתי אצל הפורץ המצולם, לבטח בתיעוד כה קצר, סגנון הליכה שניתן ליחסו לנאשם, ובהקשר זה לא הוכח סגנון הליכה טיפוסי אצל הנאשם. על כן, גם אם קיים דמיון בין מבנה גופו של הפורץ המצולם לבין מבנה גופו של הנאשם, לא מצאתי

לתן לראיה זו משקל בזיהוי הפורץ כנאשם על בסיס מראהו וסגנון הליכתו.

לא כך הדבר, בכל הנוגע לפרטי לבושו של אותו פורץ, אשר זוהו בוודאות על ידי דניאל כאותם בגדים שלבש הנאשם בדירתו טרם צאתו בשעה 02:30 בקירוב. בנוסף לכך, מהסרטון עולה בבירור כי הפורץ חבש לראשו כובע ועליו סמל מרובע בזהב באור.

14. מראהו של הכובע שעל ראשו של הפורץ, כפי שתועד בסרטון האבטחה, הזכיר לשוטר ארז כי אך יום קודם לכן ראה כובע דומה על ראשו של הנאשם, עת פגש אותו במהלך שגרת עבודתו ברחבי העיר שם פגש את הנאשם ואנשים נוספים. לדברי ארז, מדובר בכובע מצחייה מסוג "ברט", להבדיל מקסקט, אותו זיהה באמצעות סמל מרובע המופיע בסרטון.

ארז מסר כי בחיפוש בדירתו של דניאל, הנ"ל מסר כי הנאשם המשיך דרכו לחברו אלכס. ארז יצר קשר עם אלכס במקום עבודתו והנ"ל אישר כי כובע שכזה נמצא ברשותו. אלכס ניאות לסור לדירתו עם ארז, על מנת להציג בפניו את הכובע. ארז מסר בעדותו כי בכניסתם לדירה, אלכס הביא מסלון הבית כובע, ואמר: **"זה הכובע של בוריס"**. לדבריו, אלכס סיפר לו שמספר ימים קודם לכן הוא והנאשם קנו כובעים זהים בטיילת באילת. ארז זיהה את הכובע, הציגו לבית המשפט (ת/6) והסב את שימת הלב לסמל בצורת מלבן קטן המצוי עליו.

בעניין זה יש לציין כי אלכס בעדותו אישר כי הכובע המדובר היה בסלון ביתו והוא מסר אותו לשוטר ארז, אך עמד על כך כי מדובר בכובע ששייך לו, אותו רכש בטיילת באילת. אלכס מסר בעדותו כי הוא חבר של הנאשם מזה שלוש שנים ובלילה המדובר הנאשם לן אצלו. אלכס ציין כי הוא עצמו הלך לישון בשעה 21:00 או 22:00 בערב, בשעה שהנאשם שהה בדירתו, זכור לו כי בשעה 00:00 שמע את הטלוויזיה דלוקה בסלון הבית ולמעשה פגש פעם נוספת את הנאשם בסביבות השעה 08:00 עת הידפקה המשטרה על דלת דירתו.

הנה כי כן, בין אם מדובר בכובע השייך לנאשם, בין אם מדובר בכובע השייך לאלכס ובין אם שניהם רכשו כובע זהה, הרי שברר כי לנאשם הייתה גישה לכובע האמור באותו הלילה. לפי גרסת הנאשם, שנתמכה גם בעדותם של אלכס ודניאל, הנאשם יצא לדניאל מביתו של אלכס ושב בסופו של הלילה לדירתו של אלכס לקראת שעות האשמורת השלישית. לכן, הנאשם יכל לקחת את הכובע האמור מדירתו של אלכס ולהשיבו לסלון הבית עם חזרתו לאלכס. מכל האמור, הנגישות של הנאשם לאותו כובע מסוים יש בה כדי חיזוק ראייתי לזיהוי של הנאשם כמי שנצפה בסרטון, כשעל ראשו הכובע, בצאתו מבית המתלוננת.

15. חיזוק ראייתי נוסף מצאתי בעדותו של השוטר ולדימיר, אשר הגיע לדירתו של אלכס בבוקר היום למחרת, ולקח חלק במעצרו של הנאשם. לדבריו, הנאשם לבש בעת מעצרו את אותם פרטי לבוש

שנראו על גופו של הפורץ בסרטוני האבטחה מבית המתלוננת.

16. מכל המקובץ, שוכנעתי לתן אמון מלא בעדותו של דניאל, כמו גם עדויות השוטרים, אשר חיזקו האחת את האחרת, בעיקר בכל הנוגע לתיאור לבושו של הנאשם. מנגד מצאתי לדחות את גרסת הנאשם, באשר למעשיו בין השעות 02:00-04:00 באותו הלילה, לאחר שמצאתיה כבלתי מהימנה הלוקה בסתירות וחלקה נכבשה עד שנשמעה לראשונה במהלך עדותו בבית המשפט. חיזוק ראייתי נוסף לעמדת המאשימה הינה התנהגותו המפלילה של הנאשם בתא המעצר וחוסר יכולתו לתן מענה לכלל הראיות, שהציגה המאשימה המובילות למסקנה האחת והיחידה הוא זה שפרץ לביתה של המתלוננת.

קביעת ממצאים שבעובדה

17. מכאן, באתי לכלל דעה כי ניתן לקבוע כממצא שבעובדה את השתלשלות האירועים כדלקמן: בליל ה-25.08.2014, הנאשם יצא מביתו של אלכס, כשבאמתחתו הכובע מסוג "ברט" (ת/6) והגיע לדירתו של דניאל, בסביבות השעה 02:00, שם שהה כמחצית השעה, במהלכה החליף את לבושו לבגדים כהים. הנאשם יצא לבדו מדירתו של אלכס, הגיע לביתה של המתלוננת, תועד במצלמות האבטחה, נכנס לביתה באמצעות הזזת חלון המרפסת, עלה לקומת המגורים, זחל על רצפת חדר השינה, בעוד המתלוננת לנה במיטתה ונטל מהמקום 3 מכשירי טלפון ומערכת משחק סוני פלייסטיישן. בהמשך אותו הערב, בסביבות השעה 04:00, שב הנאשם לביתו של דניאל והשאיר אצלו את הרכוש הגנוב. השניים יצאו מהדירה ונסעו במונית לרחוב ששת הימים. בנקודה זו התפצלו דרכיהם: הנאשם הלך לדירתו של אלכס ולן אצלו עד לבואה של המשטרה. ואילו, דניאל שב כעבור זמן מה לדירתו, שם המתניו לו שוטרים, ובחיפוש בדירתו נמצא הרכוש הגנוב, אשר זוהה מאוחר יותר על ידי המתלוננת וילדיה.

על בסיס האמור, נותר לבחון האם מתקיימים יסודות העבירות המיוחסות לנאשם.

עבירת קשירת קשר לעשות פשע

18. סעיף 499 לחוק העונשין, קובע כך:

"(א) **הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום, דינו -**

(1) אם העבירה היא פשע - מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר.

(2) אם העבירה היא עוון - מאסר שנתיים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר.

(ב) הקושר קשר יישא באחריות פלילית גם על עבירה שלשמה נקשר הקשר או שנעברה לשם קידום מטרתו, רק אם היה צד לעשייתה לפי סימן ב' לפרק ה'."

עבירת הקשר הינה עבירה עצמאית ונפרדת העומדת בפני עצמה והיא נשלמת ברגע שבו מתגבשת ההתחברות, לאמור - מיד עם השלמת ה"הסכם" בין הקושרים. תמציתו של הקשר הפלילי הינה התחברות בין שניים או יותר לשם הגשמתה של מטרה בלתי כשרה או לשם הגשמת מטרה כשרה באמצעים בלתי כשרים.

עצם ההתחברות של מספר אנשים להשגת מטרה בלתי כשרה היא המהווה את ליבו של הקשר הפלילי (ר' קדמי "על הדין בפלילים" חלק ראשון, מהדורה מעודכנת 2004, בע"מ 276 והפסיקה המובאת שם).

נקבע בפסיקה, כי ההתקשרות שמדובר בה בהקשר זה מצריכה קיום אותם אלמנטים שהיו מספיקים ליצור הסכם אזרחי, אילו המטרה הייתה כשרה, ומכל מקום יש לפחות להוכיח רצון משותף לבצע בצוותא עבירה מסוג מסוים, אם כי לאו דווקא עבירה קונקרטית במועד מוגדר (ראו: ע"פ 330/85 דוד ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 29; ע"פ 3338/99 דמיאן פקוביץ נגד מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 667).

עבירת הקשר נשלמת ברגע שהסכימו הקושרים לבצע את המטרה הבלתי כשרה, גם אם טרם נעשה דבר למימוש המטרה הבלתי חוקית. אין צורך בביצוע מעשה גלוי אשר יהא בו משום מימוש הלכה למעשה של מפגש הרצונות, אשר בא לידי ביטוי בקשר עצמו.

הלכה פסוקה היא, כי ניתן להוכיח את עובדת קיומו של הקשר, הן בראיות ישירות והן בראיות נסיבתיות, לרבות על דרך של הסקת מסקנות מהתרחשויות מאוחרות, שאירעו לאחר היוצרות הקשר (ראו: ע"פ 160/89 שלוחה בן יהודה דג'אן נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 793, 798-799; ע"פ 228/77 זקצר ואח' נגד מדינת ישראל, פ"ד לב(1) 701).

ממכלול הנתונים והנסיבות שהוכחו במקרה דנן, לא שוכנעתי כי עלה בידי המאשימה להצביע על התחברות בין הנאשם לבין דניאל, לשם הגשמתה של מטרה בלתי כשרה, שכללה בחובה עבירות של התפרצות וגניבה. לא מצאתי בסיס לטענת המאשימה כי דניאל שימש כשותפו של הנאשם לעבירות הפריצה והגניבה בבית המתלוננת. כאמור, דניאל קיבל על עצמו אחריות לכך שבדירתו נמצא הרכוש הגנוב, אשר הובא למקום על ידי הנאשם. דניאל נתן את הדין על כך וריצה עונש של מאסר בפועל. משמצאתי לתת אמון בגרסתו של דניאל, ומשאף האחרון לא נחשד ולא הורשע בעבירות דומות, לא היה מקום מלכתחילה לייחס לנאשם ביצוע העבירות בצוותא עם דניאל או קשירת קשר.

אי-לכך, אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירת קשירת קשר לעשות פשע.

התפרצות למקום מגורים

19. סעיף 406 לחוק העונשין, קובע כי:

"(א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים
(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים".

סעיף 405 לחוק העונשין מגדיר מהי פריצה לדירה ומהי כניסה לדירה, באופן הבא:

"(א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבנין, נקרא פורץ.
(ב) המכניס לבנין חלק מגופו או מן הכלי שהוא משתמש בו, נקרא נכנס".

הנה כי כן, משקבעתי על בסיס מכלול הראיות כי הנאשם הזיז את חלון היציאה מסלון ביתה של המתלוננת (בהתאם לרעשים ששמעה), ובדרך זו נכנס לביתה ובהמשך לחדר השינה, שעה שדיירתי הבית לנים את שנתם, ונטל מהמקום טלפונים ומכשיר "סוני פלייסטיישן", הרי שבאתי למסקנה כי הנאשם התפרץ לצורך ביצוע גניבה. למעשה, עבירת ההתפרצות אינה מחייבת כי בפועל תתבצע גניבה ומכאן אפילו לא נלקח אותו רכוש, יסודות העבירה התגבשו, הן היסוד הפיזי והן היסוד הנפשי הדורש כוונה לביצוע גניבה או פשע, אשר בנסיבות דנא בא על סיפוקו משהוכח כי הנאשם ביצע במקום גם עבירת גניבה.

גניבה

20. סעיף 384 לחוק העונשין מתווה את יסודות עבירת הגניבה, ועל פיו, דינו של גונב מאסר שלוש שנים. גניבה מוגדרת בסעיף 383 לחוק העונשין, בין השאר, כ"**נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע".**

עבירת הגניבה "המסורתית" מוגדרת כהוצאת דבר מחזקתו של אחר, בלא הסכמתו ומתוך כוונה לשלול את הדבר "שלילת קבע", המבטאת את היסוד הנפשי בעבירת הגניבה (י. קדמי, **על הדין בפלייליים**,

חלק שני, תשס"ו-2005, עמ' 609). במקרה דנא, משנטל הנאשם, בנסיבות המתוארות את הרכוש מביתה של המתלוננת והביאו לדירתו של דניאל, הרי שהושלמו כל יסודות עבירת הגניבה, המבססים את הרשעתו בגינה.

שיבוש מהלכי משפט

21. סעיף 244 לחוק העונשין, קובע כי:

"העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לעניין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט".

מדובר בעבירה התנהגותית מטרית, המבוצעת מתוך "שאיפה" או "מטרה" להשיג את התכלית שהאיסור בסעיף זה מבקש למנוע. במקרה דנא, הוכחה המאשימה, באמצעות עדותו של דניאל, כי הנאשם ניהל עמו שיחה קצרה בשפה הרוסית, שלוותה בצעקות, בעודם בבית המעצר, בדרישתו שדניאל "ייקח על עצמו את התיק", מפני שהוא כבר "ישב בתיק קודם". דניאל ציין כי עיקר חששו של הנאשם נבע בשל מאסרים מותנים העומדים ותלויים כנגדו. במעשה זה ניסה הנאשם להכשיל הליך שיפוטי או להביא לעיוות דין, בכך שכיוון לכך שהאשם יוטל על דניאל, מכוח הודאתו במעשים שביצע הנאשם. כאמור, סעיף 244 לחוק העונשין אינו דורש כי המעשה שנעשה יהיה בפועל בעל השפעה על מהלכי המשפט ויכול והעבירה תתגבש אף אם המעשה לא השיג את התוצאה כאמור. מכאן, סירובו של דניאל לשתף פעולה אינו מאיין את העבירה שביצע הנאשם.

לפיכך, מורשע הנאשם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

סוף דבר

22. אני מזכה את הנאשם מעבירת קשירת קשר לביצוע פשע ומרשיעו בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, גניבה ושיבוש מהלכי משפט.

עיקרי הכרעת הדין נמסרו לנאשם וב"כ הצדדים. הכרעת הדין תשלח לצדדים בדואר רשום. טיעונים לעונש ישמעו במועד שנקבע במעמד הצדדים.

ניתנה היום, ז' אדר תשע"ה , 26 פברואר 2015.